

nek nem a tanító-tanárban kell keresni eredőjét, hanem az illető iskolafaj tanulóanyagában. Természetes, hogy a szellemileg, vagy főként anyagilag tehetségtelenebbek maradnak a népiskola V–VIII. osztályában. Kár, hogy szerző erre az igazolásra nem mutat rá!

A Jövő Utjain 2–3. száma teljes egészben a bottal, vagy bot nélkül való fegyelmelés kérdésével foglalkozik. Az Iskola és Egészség c. folyóirat IV. évfolyamának 1. számában jelent meg egy cikk, amely a szerkesztőség vétője mellett szükségesnek tartja a pálca használatát és azt javallja. A testi fenyítés ellenzését nem ismeri el tárgyilagosságnak. Ez is mutatja, hogy a verés problémáját, bár régen és teljesen tisztázták, ajánlatos időnkint megismételni.

Imre Sándor a büntetésnek a nevelésben való szerepét elemzi. A testi fenyítés csak az idomítás eszköze, durvaság. A büntetés bűnhődés legyen, amit a tanuló megért és a tett következményének tart. Ne távolítsa el a tanulót a nevelőtől. *Karácsony Sándor* a testi fenyíték jogos vagy jogtalan voltát vizsgálja. Végső szavai: pedagógiai szempontból a verés marad mindig jogon kívüli, jogalatti vagy jogfeletti aktus, tehát gyilkos, beteg, vagy extatikus nevelési abszurdum. *Máday István* katonai, tömegnevelési szempontból foglalkozik a tárggyal. Tiltakozik az ellen, hogy a valódi nevelő eljárás helyébe ismét a gépiés fegyelmező eljárás kerüljön. *Fritz Redl* (Wien) *Der Mechanismus der Strafwirkung* c. dolgozatának kivonata következik. Mindenfajta büntetés hatásával és értékével foglalkozik. A primitív, durva büntetést csak ott látja jogosultnak, ahol a pillanyatni helyzet erre kényszerít. Egy óvónő a pillanyatni hatás elérése szempontjából mérsékelt testi fenyítést helyesel. *Kiss József* látja, hogy a pálca még gyakran szerepel. Javulást az ifjú tanítónemzedék gyakorlatiasabb lelki neveléstől vár. El kell fogadnunk a valóságot, hogy népünk szilajabb, mint a hidegvérű északi népek. A tanító neveljen is, a családi kör meleg szeretetét valósítsa meg az iskolában, s akkor nem lesz szükség pálcára. *Bakó József* a tanyai tanító nehéz küzdelmeit festi. *P. Olasz Péter* rámutat a testi fenyítés hibáira, elítéli azt. Majd vallomások, helyzetképek és a gyakorlatban működő pedagógusok véleményei következnek. Vannak, akik elkerülhetetlennek látják a verést, de nagyobb számmal szerepelnek, akik egy-egy jó fogással azt ki tudják küszöbölni. Nagyon értékes gondolatokat nyújt még a szerkesztőség zárószava.

Iskola és Élet 3–4. számának első cikkét *Mitrovics Gyula* írta: neveljünk, vagy tanítsunk? Ez a kérdés ma urakodik politikában és pedagógiában egyaránt. Válasz a kérdésre: tanítással neveljünk! A nevelést nem lehet külön tantárgyként kezelni, hanem az iskola minden ténykedését át kell hatnia a nevelő szempontoknak.

A nevelés követelményeit és lehetőségeit vizsgálják a népiskola szempontjából *v. Székly Pál*, a polgári iskolában *Sáfrány István* s a középiskolákban *Masszi Ferenc*. A mai népiskola főként nevelve tanító iskola. A polgári iskola teljes erővel és minden vonatkozásban a gyakorlati életre nevel. Kár, hogy 4 osztályos volta miatt tanulóinak 62%-ánál éppen a legkritikusabb korban a továbbnevelés lehetősége megszűnik.